

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΝ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2026

Σεβασμιώτατοι Άγιοι Άδελφοί,

Μέ αισθήματα ιδιαιτέρας χαρᾶς καί βαθείας ἐν Κυρίῳ συγκινήσεως ἀπευθύνομεν τόν πατρικόν καί ἀδελφικόν χαιρετισμόν πρός ἅπαντας ὑμᾶς, τούς Σεβασμιωτάτους Ποιμενάρχας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ συγκλήσει τῆς τακτικῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Ἡ σύναξις τῆς Ἱεραρχίας ἀποτελεῖ πάντοτε σημαντικόν γεγονός εἰς τήν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πορεύεται ἐντός τοῦ κόσμου ὅχι ὡς ἄθροισμα μεμονωμένων προσώπων ἢ τοπικῶν κοινοτήτων, ἀλλὰ ὡς Σῶμα ἐνωμένον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου καί συγκροτούμενον ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καί τῆς ἀγάπης. Ἐντός αὐτῆς τῆς ἐκκλησιολογικῆς πραγματικότητος ἔχει τήν θέσιν καί τήν ιδιαιτέραν σημασίαν του τό συνοδικόν σύστημα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ συνοδικότης ἀποτελεῖ πολύτιμον ἔκφρασιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί διακονίας. Διὰ τῆς συνοδικῆς λειτουργίας, οἱ Ἐπίσκοποι, ὡς ποιμένες τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, συνέρχονται καί διαβουλεύονται ἐν πνεύματι ἀδελφικῆς κοινωνίας, ἔχοντες ὡς κοινόν σημεῖον ἀναφορᾶς τήν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας, τήν Ἱεράν Παράδοσιν καί τήν εὐθύνην ἔναντι τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἡ Σύνοδος δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς διοικητικόν θεσμόν, ἀλλὰ τρόπον ἐκκλησιαστικῆς ὑπάρξεως, ἐντός τοῦ ὁποίου ἡ εὐθύνη, ἡ μαρτυρία καί ἡ διακονία προσλαμβάνουν συλλογικόν χαρακτῆρα.

Τό συνοδικόν πολίτευμα, τό ὁποῖον ἔχει βαθείας ρίζας εἰς τήν ζωὴν καί τήν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, διασφαλίζει τήν ἀπό κοινοῦ ἀντιμετώπισιν τῶν ζητημάτων τά ὅποια ἀπασχολοῦν τό ἐκκλησιαστικόν Σῶμα καί προσφέρει τόν ἀναγκαῖον χῶρον διὰ τόν διάλογον, τήν ἀνταλλαγὴν τῆς ποιμαντικῆς ἐμπειρίας καί τήν ἀναζήτησιν τῆς καταλληλοτέρας ἐκκλησιαστικῆς τοποθετήσεως. Ἡ συνοδικότης προϋποθέτει ταπεινοφροσύνην, ἀμοιβαῖον σεβασμόν, διάκρισιν καί, πρό παντός, συναίσθησιν ὅτι ἡ διακονία ἐκάστου ἐξ ἡμῶν δέν εἶναι ἰδιωτικὴ ὑπό-

θεσις, ἀλλά διακονία πρὸς οἰκοδομήν ὁλοκλήρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος.

Ὑπὸ τό πρίσμα αὐτό, ἡ παροῦσα Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἀποκτᾷ ἰδιαίτεράν σημασίαν. Καλούμεθα νά καταθέσωμεν τήν ποιμαντικήν μας πείραν, νά ἀκούσωμεν ἀλλήλους μέ προσοχήν καί νά προβληματισθῶμεν ἀπό κοινοῦ ἐνώπιον τῆς πραγματικότητος τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ συνοδική διαδικασία μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι τὰ σύγχρονα ποιμαντικά ζητήματα δέν ἀντιμετωπίζονται μεμονωμένως, ἀλλά ἐντὸς τοῦ εὐρύτερου πλαισίου τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς κοινῆς εὐθύνης τῶν ποιμένων αὐτῆς.

Ἡ ἐποχή μας χαρακτηρίζεται ἀπό ταχεῖς καί βαθεῖς μετασχηματισμούς. Νέαι μορφαί κοινωνικῆς ζωῆς, νέοι τρόποι ἐπικοινωνίας καί νέαι συνθῆκαι καθημερινότητος δημιουργοῦν νέας ἀνάγκας, ἀλλά καί νέας δυνατότητας ποιμαντικῆς παρουσίας. Ὁ ἄνθρωπος, παρὰ τήν πρωτοφανῆ δυνατότητα ἐπικοινωνίας πού τοῦ προσφέρουν τὰ σύγχρονα μέσα, συχνά βιώνει ἐντόνως τήν μοναξιάν, τήν ἐσωτερικὴν ἀπομόνωσιν καί τήν ψυχικὴν ἐξάντλησιν.

Τό ζήτημα αὐτό ἀποτελεῖ μίαν ἀπό τὰς σημαντικὰς προκλήσεις ἐνώπιον τῶν ὁποίων εὐρίσκεται σήμερον ἡ ποιμαντικὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νά προσεγγίσῃ τόν ἄνθρωπον ὅχι μόνον ὡς μέλος μιᾶς κοινωνικῆς πραγματικότητος, ἀλλά ὡς μοναδικόν καί ἀνεπανάληπτον πρόσωπον, τό ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην νά αἰσθανθῇ ὅτι ἀκούεται καί ἀγαπᾶται. Ἡ ποιμαντικὴ τῆς μοναξιᾶς καί τῆς ψυχικῆς ἐξάντλήσεως ἀπαιτεῖ εὐαισθησίαν, διάκρισιν καί οὐσιαστικὴν παρουσίαν, πάντοτε ἐντὸς τῶν ὁρίων καί τοῦ ἥθους τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας.

Εἰς τό πλαίσιον αὐτό ἐντάσσεται καί ἡ πρώτη ἐκ τῶν εἰσηγήσεων τῆς παρούσης Συνόδου, τήν ὁποίαν θά ἀναπτύξῃ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σύρου κ. Δωρόθεος καί ἡ ὁποία πραγματεύεται τήν ποιμαντικήν τῆς μοναξιᾶς καί τῆς ψυχικῆς ἐξάντλήσεως εἰς τήν σύγχρονον κοινωνίαν. Πρόκειται περὶ θέματος τό ὁποῖον ἀγγίζει μίαν ἰδιαίτεράν εὐαίσθητον πλευράν τῆς σημερινῆς ποιμαντικῆς πραγματικότητος καί μᾶς καλεῖ νά ἐξετάσωμεν μέ ὑπευθυνότητα τοὺς τρόπους διὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία δύναται νά καταστῇ περισσότερον παροῦσα εἰς τήν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος δοκιμάζεται.

Παραλλήλως, ή τεχνολογική εξέλιξις καί ή καθολική σχεδόν χρῆσις τοῦ διαδικτύου ἔχουν δημιουργήσει ἕνα νέον χώρον κοινωνικῆς παρουσίας, ἐπικοινωνίας καί ἀναζητήσεως. Ἡ παρουσία τῶν ἀνθρώπων εἰς τόν ψηφιακόν χώρον εἶναι πλέον καθημερινή πραγματικότης καί, ὡς ἐκ τούτου, ἀποτελεῖ καί διά τήν Ἐκκλησίαν πεδión προβληματισμοῦ καί ποιμαντικῆς εὐθύνης.

Ἡ αὐξανομένη ἱερατική παρουσία εἰς τό διαδίκτυον, εἰσηγήσις τήν ὁποίαν θά μᾶς παρουσιάσῃ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Χρυσόστομος, θέτει ἐνώπιόν μας σημαντικά ἐρωτήματα. Ποῖα εἶναι τά ὅρια καί αἱ δυνατότητες τῆς ψηφιακῆς παρουσίας τοῦ κληρικοῦ; Πῶς δύναται ή σύγχρονος τεχνολογία νά ὑπηρετήσῃ τήν ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν χωρίς νά ὑποκαταστήσῃ τήν προσωπικήν συνάντησιν καί τήν μυστηριακήν ζωήν; Πῶς διασφαλίζεται εἰς τόν νέον αὐτόν χώρον ή σοβαρότης, ή ὑπευθυνότης καί τό ἐκκλησιαστικόν ἦθος τῆς ἱερατικῆς παρουσίας;

Τά ἐρωτήματα αὐτά δέν ἔχουν ἀπλῶς τεχνικόν χαρακτήρα. Ἀγγίζουν τήν ἴδιαν τήν ποιμαντικήν μας εὐθύνην καί μᾶς καλοῦν νά διακρίνωμεν τάς δυνατότητας, ἀλλά καί τά ὅρια τῶν νέων μέσων. Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀπορρίπτει τά νέα δεδομένα, οὔτε ὅμως τά ἀποδέχεται ἄκριτα. Τά προσεγγίζει μέ τό κριτήριον τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακρίσεως, ἐξετάζουσα κατά πόσον αὐτά δύνανται νά ὑπηρετήσουν τήν ἀποστολήν της καί νά καταστήσουν ἀποτελεσματικώτεραν τήν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελίου.

Αἱ δύο εἰσηγήσεις, μολονότι ἀναφέρονται εἰς διαφορετικά ζητήματα, συναντῶνται εἰς ἕνα κοινόν σημεῖον: τήν ἀνάγκην νά παραμείνῃ ή Ἐκκλησία παροῦσα καί ἐγγύς τοῦ ἀνθρώπου. Εἴτε ὁ ἀνθρώπος βιώνει τήν σιωπηλήν μοναξιάν καί τήν ψυχικήν κόπωσιν, εἴτε ἀναζητεῖ ἐπικοινωνίαν εἰς τόν ψηφιακόν κόσμον, ή ποιμαντική διακονία καλεῖται νά ἀναζητήσῃ τρόπους προσεγγίσεως τοῦ προσώπου, χωρίς νά ἀλλοιώνῃ τήν οὐσίαν καί τό ἦθος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Ἐδῶ ἀκριβῶς ἀναδεικνύεται καί ή ἀξία τῆς συνοδικῆς λειτουργίας. Διότι ή Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει τά νέα ζητήματα ὄχι ἀποσπασματικῶς, ἀλλά ἐν κοινωνίᾳ καί διαλόγῳ. Ἡ ἐμπειρία ἐκάστης τοπικῆς Ἐκκλησίας, ή ποιμαντική πεῖρα τῶν Ἐπισκόπων καί τῶν κληρικῶν, ὁ προβληματισμός τῶν εἰδικῶν καί, κυρίως, ή προσευχητική ἀναφορά εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ δύναν-

ται νά συμβάλουν εἰς μίαν σφαιρικήν προσέγγισιν τῶν συγχρόνων προκλήσεων.

Αὐτός εἶναι καί ὁ βαθύτερος σκοπός τῆς συνοδικῆς πορείας: νά ἀναζητῶμεν ἀπό κοινοῦ ἐκεῖνο τό ὁποῖον οἰκοδομεῖ τήν Ἐκκλησίαν, νά συνομιλῶμεν μέ πνεῦμα ἀδελφικόν καί νά ἀναλαμβάνωμεν ἀπό κοινοῦ τήν εὐθύνην τῆς μαρτυρίας καί τῆς διακονίας. Ἡ συνοδικότης δέν καταργεῖ τήν εὐθύνην τοῦ προσώπου· ἀντιθέτως, τήν ἐντάσσει εἰς τήν κοινωνίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος καί τήν καθιστᾷ διακονίαν πρὸς ὄφελος πάντων.

Τήν τελευταίαν ἡμέραν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Συμεών θά εἰσηγηθῇ τό θέμα: «Τό ἐκκρεμές ζήτημα τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας τοῦ ἐκλελεγμένου Ἐπισκόπου Ἀστερίου κ. Χριστοδούλου Κοτσίφη», ὥστε ἀμέσως μετὰ νά ἐπακολουθήσῃ συζήτησις καί λήψις ἀποφάσεως.

Τέλος, θά ὁλοκληρώσωμεν τάς ἐργασίας μας μέ τήν συζήτησιν περὶ ἐκλογῆς Βοηθῶν Ἐπισκόπων.

Μέ αὐτήν τήν συναίσθησιν εὐθύνης καί μέ τήν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἐνότης ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τῆς ἀποτελεσματικῆς μαρτυρίας τῆς Ἐκκλησίας, προσερχόμεθα εἰς τάς ἐργασίας τῆς παρούσης Ἱεραρχικῆς Συνόδου. Ἄς εἶναι ἡ συνάντησίς μας εὐκαιρία ἀδελφικῆς ἐπικοινωνίας, εἰλικρινοῦς διαλόγου καί πνευματικοῦ προβληματισμοῦ.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Παράκλητος, τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, φωτίζῃ τήν διάνοιαν, ἐνισχύῃ τήν κρίσιν καί κατευθύνῃ τά διαβήματα πάντων ἡμῶν, ὥστε αἱ συζητήσεις καί αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας νά ὑπηρετήσουν τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, νά ἐνισχύσουν τό ποιμαντικόν ἔργον καί νά συμβάλουν εἰς τήν οὐσιαστικωτέραν παρουσίαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τόν σύγχρονον κόσμον.

Ἐπικαλούμενοι ἐπὶ πάντας ὑμᾶς τήν χάριν, τό ἔλεος καί τήν εὐλογίαν τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ, εὐχόμεθα ὁ Κύριος νά χαρίζῃ εἰς ἕκαστον ἐξ ὑμῶν υἱείαν, δύναμιν, φωτισμόν καί πλουσίαν καρποφορίαν εἰς τήν ὑψηλὴν ποιμαντικὴν διακονίαν σας.